

Դանիելի գիրքը — հարյուր ութսունվեցերորդը

Պանիումի խոստումը. վերջին կնիքադրումն ու կեսգիշերային աղաղակի հայտնությունը

Jeff Pippenger

2024-04-16

Պանիումում, որը Կեսարիա Փիլիպպին էր, որը Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասներեքից տասնհինգ համարներն է, որը այն պատմությունն է, որտեղ Հանրապետական և Բողոքական եղջյուրները կատարում են յոթից եղող ութերորդի հանելուկը, որը այն պատմությունն է, որտեղ Աստծո Կնիքը մշտապես դրոշմվում է հարյուր քառասունչորս հազարի վրա, և կեսգիշերյան աղաղակի պատգամի գալստյան պատմությունը, Քրիստոսը մի խոստում տվեց Իր վերջին օրերի ժողովրդին:

Եվ Ես էլ ասում եմ քեզ, թե դու Պետրոսն ես, և այս վեմի վրա պիտի շինեմ Իմ եկեղեցին, և դժոխքի դռները նրան չեն հաղթի: Եվ քեզ պիտի տամ երկնքի արքայության բանալիները. և ինչ որ դու կապես երկրի վրա, կապուած պիտի լինի երկնքում, և ինչ որ արձակես երկրի վրա, արձակուած պիտի լինի երկնքում: Մատթեոս 16:18, 19.

Կնքման ժամանակաշրջանը, որ սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, երբ Նյու Յորք քաղաքի հզոր շենքերը կործանվեցին, և որ ավարտվում է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքով, ծրագրավորվել էր Ալֆայի և Օմեգայի կողմից: Այդ ժամանակաշրջանի ամենավերջին մասը կրկնում է ժամանակաշրջանի ամենաառաջին մասը: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին Տերը Իր ժողովրդին առաջնորդեց դեպի հին շավիղները, որտեղ, ի թիվս այլ ճշմարտությունների, նրանք հայտնաբերեցին «յոթ ժամանակները», ինչպես որ այն գտնվել էր Հովսիա թագավորի օրերում: Այն ժամանակ ուշ անձրևը սկսեց ցողել, և սկսվեց փորձության մի գործընթաց, որը առաջ բերեց երկրպագուների երկու դասերի բաժանում:

Ամբակումի երկրորդ գլխի կատարման մեջ երկու սրբազան քարտեզները հայտնաբերվեցին և դարձան այդ պատմական ժամանակաշրջանի նշանը: Ոչ պակաս նշանակալից կերպով սկսվեց նաև Ամբակումի երկրորդ գլխի «վիճաբանությունը»՝ տող առ տող մեթոդաբանության միջև, որը վերջին անձրևի մեթոդաբանությունն է, ի հակադրություն ուրացող բողոքականության մեթոդաբանության, որը աստիճանաբար որդեգրվել էր ադվենտիզմի կողմից՝ սկսած 1863 թվականի ապստամբությունից:

Հիսուս խոստացավ, որ Իր վերջին օրերի ժողովրդին կտա «թագավորության բանալիները», և այդպիսով Նա նկատի ունի աստվածաշնչյան ճիշտ մեթոդաբանությունը, որը պարունակում է անհրաժեշտ մարգարեական բանալիները՝ Կեսգիշերային Աղաղակի և Բարձր Աղաղակի լուրը ճանաչելու, հաստատելու և հռչակելու համար:

«Աստծո հետ հաղորդության մեջ եղողները քայլում են Արդարության Արեգակի լույսի մեջ: Նրանք չեն անարգում իրենց Փրկչին՝ Աստծո առաջ ապականելով իրենց ճանապարհը: Երկնային լույսը շողում է նրանց վրա: Երբ նրանք մոտենում են այս երկրի պատմության ավարտին, Քրիստոսի և Նրան վերաբերող մարգարեությունների մասին նրանց գիտությունը մեծապես աճում է: Նրանք անսահման արժեք ունեն Աստծո աչքում, որովհետև միության մեջ են Նրա Որդու հետ: Նրանց համար Աստծո խոսքը գերազանց գեղեցկության և քաղցրության է: Նրանք տեսնում են դրա կարևորությունը: Ճշմարտությունը բացվում է նրանց առջև: Մարդեղության վարդապետությունը պարուրվում է մեղմ պայծառությամբ: Նրանք տեսնում են, որ Սուրբ Գիրքը այն բանալին է, որ բացում է բոլոր խորհուրդները և լուծում բոլոր դժվարությունները: Նրանք, ովքեր չեն կամեցել ընդունել լույսը և քայլել լույսի մեջ, անկարող կլինեն հասկանալու աստվածապաշտության խորհուրդը, բայց նրանք, ովքեր չեն երկմտել վերցնել խաչը և հետևել Հիսուսին, լույս պիտի տեսնեն Աստծո լույսի մեջ»: The Southern Watchman, April 4, 1905.

Պետրոսով ներկայացվածները, որոնք հարյուր քառասունչորս հազարն են, այն մարդիկ են, որ ընդունում են Լաոդիկեական պատգամը, որը հասավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և որն այժմ կրկնվում է 2023 թվականի հուլիսից ի վեր: 1856 թվականին հասած Լաոդիկեական պատգամը «յոթ ժամանակների» մասին ավելացած գիտությունն էր, և երբ Քրիստոսը հավաքում է մեռյալ ոսկորները, ապա դրանից հետո նրանց կենդանացնում է, նրանք երրորդ հրեշտակի Լաոդիկեական շարժումից անցում են կատարում դեպի հարյուր քառասունչորս հազարի Փիլադելփիական շարժումը: Այդ անցումը կատարվում է Քրիստոսի Խոսքով, որովհետև նրանք սրբացվում են Նրա Խոսքով, և Նրա Խոսքը «ճշմարտություն» է, և Նրա Խոսքը «բանալին» է, որ բացում է Նրա Խոսքը:

Եվ Ֆիլադելֆիայի եկեղեցու հրեշտակին գրի՝ ր. Այսպես է ասում Սուրբը, Ճշմարիտը, նա, ով ունի Դավթի բանալին, ով բացում է, և ոչ ոք չի փակում, և փակում է, և ոչ ոք չի բացում. Գիտեմ քո գործերը. ահա, քո առաջ բաց դուռ եմ դրել, և ոչ ոք չի կարող այն փակել. որովհետև դու քիչ գործություն ունես, և պահել ես իմ խոսքը, և չես ուրացել իմ անունը: Հայտնություն 3:7-8.

«Տոդ առ տող» մեթոդաբանությունն այն բանալին է, որ Քրիստոսը խոստացավ Իր վերջին օրերի ժողովրդին «դարպասների» մոտ մղվող պայքարում: «Դարպասը» եկեղեցի է:

Եվ Հակոբն արթնացավ իր քնից ու ասաց. «Արդարև Տերն այս տեղում է, և ես այդ չգիտեի»: Եվ նա վախեցավ ու ասաց. «Որքա՞ն ահեղ է այս տեղը. սա այլ բան չէ, եթե ոչ Աստծու տունը, և սա է երկնքի դուռը»: Օճնդոց 28:16, 17.

Դարպասների մոտ մղվող պատերազմը ներկայացնում է այն կրոնական պատերազմները, որոնք տեղի են ունենում Ճշմարտության և մոլորության միջև, իսկ Հունաստանի կրոնի մոլորությունը դժոխքի դարպասն է, և ուխտադրուծ Լաոդիկեական աղվենտիզմի կրոնն էլ նույնպես դարպաս է: Լաոդիկեական աղվենտիստական դարպասը ներկայացնում է այն վայրը, որտեղ կատարվում է

Ամբակումի վեճը:

Այն օրը Ջորաջ Տերը պիտի լինի փառքի պսակ և գեղեցկության խույր Իր ժողովրդի մնացորդին, և դատաստանի հոգի՝ նրան, ով նստում է դատաստանի վրա, և զորություն՝ նրանց, ովքեր պատերազմը դարպասի մոտ են դարձնում: Բայց սրանք էլ են մոլորվել գինուց և ուժեղ խմիչքից շեղվել ճանապարհից. քահանան և մարգարեն մոլորվել են ուժեղ խմիչքից, գինուց կլանված են, ուժեղ խմիչքից շեղվել են ճանապարհից. տեսիլքում մոլորվում են, դատաստանի մեջ սայթաքում: Որովհետև բոլոր սեղանները լի են փսխումով և պղծությամբ, այնպես որ մաքուր տեղ չկա: Ո՞ւմ պիտի սովորեցնի գիտություն, և ո՞ւմ պիտի հասկացնի վարդապետությունը. մի թե կաթից կտրածներին և ստինքներից հեռացվածներին: Որովհետև պատվիրանի վրա պատվիրան պիտի լինի, պատվիրանի վրա պատվիրան, տողի վրա տող, տողի վրա տող, այստեղ՝ քիչ, և այնտեղ՝ քիչ: Որովհետև կակազող շրթունքներով և այլ լեզվով պիտի խոսի այս ժողովրդին, որոնց ասել էր. «Սա է հանգիստը, որով կարող եք հանգիստ տալ հոգնածին», և՛ «Սա է զովությունը», բայց նրանք չկամեցան լսել: Եվ Տիրոջ խոսքը նրանց համար եղավ պատվիրանի վրա պատվիրան, պատվիրանի վրա պատվիրան, տողի վրա տող, տողի վրա տող, այստեղ՝ քիչ, և այնտեղ՝ քիչ, որպեսզի գնան և հետ ընկնելով՝ կոտորվեն, և որոգայթն ընկնեն, և բռնվեն: Ուստի լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, դուք՝ ծաղրող մարդիկ, որ իշխում եք այս ժողովրդի վրա, որը Երուսաղեմում է: Եսայիա 28:5-14

Թագավորության բանալիները Սուրբ Գրքերի խոսքերն են, որոնք Խոսքի միջոցով տրվում են Աստծո վերջին օրերի ժողովրդին:

«Խոսքի մեջ կան ճշմարտություններ, որոնք, ինչպես թանկարժեք հանքաքարի երակներ, թաքնված են մակերեսի տակ: Թաքնված գանձը հայտնաբերվում է այն որոնելիս, ինչպես հանքափորը որոնում է ոսկի և արծաթ: Աստծո խոսքի ճշմարտության ապացույցը հենց խոսքի մեջ է: Սուրբ Գիրքը Սուրբ Գիրքը բանալին է, որ բացում է: Աստծո խոսքի ճշմարտությունների խոր իմաստը Նրա Հոգու միջոցով բացվում է մեր մտքի առաջ:»

«Աստվածաշունչը մեր դպրոցների աշակերտների համար մեծ դասագիրքն է: Այն ուսուցանում է Աստծո ամբողջ կամքը Ադամի որդիների և դուստրերի վերաբերյալ: Այն կյանքի կանոնն է՝ մեզ սովորեցնելով այն բնավորության մասին, որ մենք պետք է կազմավորենք ապագա կյանքի համար: Մեզ պետք չէ ավանդության աղոտ լույսը, որպեսզի Սուրբ Գրքերը հասկանալի դառնան: Նույնքան էլ կարող էինք ենթադրել, թե կեսօրվա արևին պետք է երկրի թարթող ջահալույսը՝ նրա փառքը մեծացնելու համար: Քահանայի և ծառայողի խոսքերը պետք չեն մարդկանց մոլորությունից փրկելու համար: Նրանք, ովքեր դիմում են աստվածային Օրակլին, լույս կունենան: Աստվածաշնչում յուրաքանչյուր պարտականություն պարզ է դարձված: Տրված յուրաքանչյուր դաս հասկանալի է: Յուրաքանչյուր դաս մեզ հայտնում է Հորը և Որդուն: Խոսքը կարող է բոլորին իմաստուն դարձնել դեպի փրկություն: Խոսքի մեջ փրկության գիտությունը հստակորեն հայտնված է: Քննեցե՛ք Սուրբ Գրքերը, որովհետև դրանք Աստծո ձայնն են, որ խոսում է հոգուն»: Testimonies, հատոր 8, 157:

Այն բանալիները, որ Քրիստոսը տվեց վերջին օրերի եկեղեցուն, ունեն նույն գորությունը, ինչ ունեին, երբ տրվեցին Պետրոսին:

«Պետրոսը արտահայտել էր այն ճշմարտությունը, որ եկեղեցու հավատի հիմքն է, և Հիսուսն այժմ պատվեց նրան՝ որպես հավատացյալների ամբողջ մարմնի ներկայացուցիչ: Նա ասաց. «Եվ քեզ կտամ երկնքի արքայության բանալիները. և ինչ որ երկրի վրա կապես, երկնքում կապված կլինի. և ինչ որ երկրի վրա արձակես, երկնքում արձակված կլինի»:

«Երկնքի արքայության բանալիները» Քրիստոսի խոսքերն են: Սուրբ Գրքի բոլոր խոսքերը Նրանն են, և այստեղ ներառված են: Այս խոսքերն իշխանություն ունեն երկինքը բացելու և փակելու: Դրանք հռչակում են այն պայմանները, որոնց հիման վրա մարդիկ ընդունվում կամ մերժվում են: Այսպիսով, Աստծո խոսքը քարոզողների ծառայությունը կյանքի հոտ է դեպի կյանք կամ մահվան հոտ՝ դեպի մահ: Նրանցը առաքելություն է՝ ծանրաբեռնված հավիտենական հետևանքներով»:
The Desire of Ages, 413.

Նրա խոսքերի միջոցով դրսևորվող գորությունը, երբ մարդկանց ձեռքն է հանձնվում, հիմնված է Նրա խոսքում սահմանված սկզբունքների վրա: Դրանցից, թերևս, ամենապարզը և, թերևս, ամենախորհուրդը այն է, որ ճշմարտությունը հաստատվում է երկուսի վկայությամբ:

«Եկեղեցում ծագել էր ևս մի ծանր չարիք, այն է՝ եղբայրների՝ միմյանց դեմ դատի գնալը: Հավատացյալների միջև եղած դժվարությունների կարգավորման համար առատ միջոցներ էին նախատեսված: Ինքը՝ Քրիստոսը, հստակ ցուցումներ էր տվել, թե այդպիսի հարցերն ինչպես պետք է կարգավորվեն: «Եթե քո եղբայրը մեղանչի քո դեմ,— խրատել էր Փրկիչը,— գնա՝ և նրա մեղքը ցույց տո՛ւր նրան՝ քո և նրա միջև առանձին. եթե նա լսի քեզ, շահեցիր քո եղբորը: Բայց եթե քեզ չլսի, քեզ հետ վերցրո՛ւ ևս մեկին կամ երկուսին, որպեսզի երկու կամ երեք վկաների բերանով ամեն խոսք հաստատվի: Իսկ եթե նրանց էլ չլսի, ասա՝ եկեղեցուն. և եթե եկեղեցուն էլ չլսի, թող քեզ համար լինի ինչպես հեթանոսն ու մաքսավորը: Ճշմարիտ ասում եմ ձեզ. ինչ որ կապեք երկրի վրա, կապված կլինի երկնքում, և ինչ որ արձակեք երկրի վրա, արձակված կլինի երկնքում»: Մատթեոս 18:15–18»: Առաքյալների գործերը, 304:

Գոյություն ունեն առնվազն երեք աշխարհագրական վկաներ այն ժամանակաշրջանի վերաբերյալ, երբ հարյուր քառասունչորս հազարը կնքվում են Կեսգիշերյան աղաղակի ժամանակ: Հիշելով այն փաստը, որ կեսգիշերին հնչած աղաղակի պահին յուրը ձեռք բերելու համար արդեն ուշ է, մենք տեսնում ենք, որ էքզեթերի վրանային ժողովի աշխարհագրական վկայությունը ներկայացնում է այն կետի մի պատկեր, որտեղ Աստծո վերջին օրերի ժողովուրդը կնքվում է, և գտնում ենք, որ այդ ճշմարտությունը ներկայացված է Կեսարիա Փիլիպպեի աշխարհագրությամբ, ինչպես նաև Դանիել գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասներեքից տասնհինգ համարներում ներկայացված Պանիումի ճակատամարտի վկայությամբ: Թերևս փոքր-ինչ անճշտություն է այս երեք վկաներին աշխարհագրական կոչելը, բայց ես գործածում եմ այդ եզրը, որովհետև աշխարհագրությունը, անշուշտ, էքզեթերի և Կեսարիա Փիլիպպեի միջավայրի մի

մասն է: Հիսուսը Պետրոսին դնում է այն մարգարեական աշխարհագրության մեջ, որի մեջ վերջին օրերում հայտնվում են հարյուր քառասունչորս հազարը: Ապա Նա տալիս է մի պատվեր:

Եվ քեզ պիտի տամ երկնքի արքայության բանալիները. և ինչ որ կապես երկրի վրա, կապված պիտի լինի երկնքում, և ինչ որ արձակես երկրի վրա, արձակված պիտի լինի երկնքում: Այն ժամանակ պատվիրեց իր աշակերտներին, որ ոչ ոքի չասեն, թե ինքն է Հիսուս Քրիստոսը: Այդ ժամանակից Հիսուս սկսեց իր աշակերտներին ցույց տալ, թե ինքը պետք է գնա Երուսաղեմ, և շատ բաներ կրի ծերերից, քահանայապետներից և դպիրներից, և սպանվի, և երրորդ օրը հարություն առնի: Այն ժամանակ Պետրոսը նրան մի կողմ տարավ և սկսեց սաստել նրան՝ ասելով. Քա՛վ լիցի քեզնից, Տե՛ր, այդ քեզ հետ չպիտի պատահի: Բայց նա դարձավ և Պետրոսին ասաց. Հե՛տս անցիր, Մատանա՛, դու ինձ համար գայթակղություն ես, որովհետև խորհում ես ոչ թե Աստծու բաների, այլ մարդկանց բաների մասին: Մատթեոս 16:19-23:

«Exeter» բառը Անգլիայի Դևոնում գտնվող մի քաղաքի անունն է: Նրա ստուգաբանությունը կարելի է հետազոտել մինչև հին անգլերենը, որտեղ այն հայտնի էր որպես «Exanceaster» կամ «Execestre»: Համարվում է, որ անունը ծագում է հին անգլերեն «Exe» բառից (վերաբերելով Էքս գետին, որի վրա գտնվում է քաղաքը) և «ceaster» բառից (նշանակելով «հռոմեական ամրոց» կամ «պարսպապատ քաղաք»): Ուստի «Exeter» նշանակում է կամ «Էքս գետի վրա գտնվող ամրոց», կամ «Էքս գետի մոտ գտնվող պարսպապատ քաղաք»: Միլլերիտական պատմության մեջ Կեսգիշերյան Աղաղակի գալստյան և իրագործման հետ կապված աշխարհագրությունը մատնանշում է մի տեղանք, որտեղ ջուր կար՝ ներկայացնելով Սուրբ Հոգու հեղումը, և մի կետ, որտեղ Աստված բանակ էր բարձրացնում՝ պատգամը աշխարհին հռչակելու համար, որը, ինչպես Քույր Ուայթն է մեզ տեղեկացնում, ընթացավ «մակընթացային ալիքի» պես: Մակընթացային ալիքը պարզապես գետի ջուր չէ, այլ ջուր է, որ գերհզոր կերպով գորացված է:

Միլլերական պատմությունը տասը կույսերի առակի կատարյալ իրականացումն էր, և երբ հարյուր քառասունչորս հազարը հասնեն կնքման ժամանակի ավարտին, նրանք կկրկնեն այն սահմանաքարերը, որոնք նշանավորվեցին կնքման ժամանակի սկզբում, ինչպես նաև Էքզեթերի ճամբարային ժողովի պատմությունը: Մի հրեշտակ պիտի իջնի փորձող մի պատգամով, որը հարկավոր է ուտել: Այդ պատգամը պիտի առաջնորդի դեպի հիմքերը, և պիտի առերեսի երկու դասակարգերին Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» հետ: Այն պիտի ներառի Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը, որը Պետրոսի կողմից ներկայացված է որպես այն ընդունումը, որ Հիսուսը օծվել էր՝ որպես Քրիստոս, երբ աստվածային խորհրդանիշը աղավնու կերպարանքով իջավ խորհրդանշելով 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը: Այն պիտի ներառի նաև այն ըմբռնումը, որ Հիսուսը Աստծո աստվածային Որդին է, և նաև այն, որ Հիսուսը, Իր աստվածային էության վրա առնելով անկյալ մարդկության մարմինը, նաև մարդու Որդին է:

Այս ճշմարտությունները կձենեն երկրպագուների երկու դաս, ինչպես եղավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից հետո: Այդ երկու դասերը ներկայացվեցին Էքսերթերի ճամբարային ժողովում, որովհետև այդ ճամբարային ժողովում Վոթերթաունից մի խմբի կողմից կանգնեցվել էր մի վրան, ովքեր մերժել էին Կեսգիշերային աղաղակի լուրը, ինչպես այն ներկայացվել էր Մամուել Մնոուի միջոցով: Նրանք անցկացնում էին կեղծ ժողովներ, որոնք այնքան աղմկոտ ու զգացմունքային էին, որ Մնոուի ժողովների առաջնորդները գնացին նրանց մոտ և հայտնեցին, որ հանդարտվեն: Այդ ճամբարային ժողովում ի հայտ եկան երկու դասեր, և երկուսն էլ դավանում էին, թե կապված են ջրի հետ, սակայն մեկը կեղծ էր և ներկայացնում էր յուրից զուրկ անմիտներին: Էքսերթերի վրանի խումբն այն բանակն էր, որ քաղաքն էր, որը նաև ամրոց էր, որովհետև նրանք նախատիպավորում էին Եզեկիելի մեռած չոր ոսկորներին, որոնք Կեսգիշերային աղաղակի լուրով բարձրացվում են որպես մի հզոր բանակ:

Այն պատմության մեջ, որտեղ այդ երկու դասակարգերը դրսևորվում են, Պետրոսը ներկայացնում էր երկուսն էլ: Նրա այն դավանությունը, որով Հիսուսը ճանաչվեց որպես Քրիստոս և Աստծո Որդի, ծնվեց Սուրբ Հոգու ներշնչմամբ, որովհետև Քրիստոսը հստակ ասաց նրան. «Մարմինն ու արյունը չէ, որ հայտնեց քեզ այդ, այլ իմ Հայրը, որ երկնքում է»: Երբ այնուհետև Հիսուսը խաչի մասին տեղեկացրեց աշակերտներին, Պետրոսը, այդ պահին զուրկ լինելով Սուրբ Հոգու ազդեցությունից, վերցրեց Քրիստոսին, «և սկսեց սաստել Նրան՝ ասելով. Քա՛վ լիցի քեզ, Տե՛ր, այդ քեզ հետ չպիտի պատահի: Բայց Նա դարձավ և ասաց Պետրոսին. Հե՛տ գնա ինձնից, Սատանա՛, դու գայթակղություն ես ինձ համար, որովհետև դու խորհում ես ոչ թե Աստծո բաների, այլ մարդկանց բաների մասին»:

Պետրոսի զգացմունքային պոռթկումը համընկնում էր այն զգացմունքային երկրպագության հետ, որ տեղի էր ունենում Ուոթերթաունի վրանում, երբ Մամուել Մնոուն ներկայացնում էր «Կեսգիշերային Աղաղակի» պատգամը: Այդ մակարդակում Պետրոսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր թեկնածուներ են՝ լինելու հարյուր քառասունչորս հազարների թվում: Այդ թեկնածուները ներկայացնում են մի դաս, որն ունի յուրը, որը Սուրբ Հոգին է, և դա է պատգամը, և դա է բնավորությունը, մինչդեռ մյուս դասը յուրը չունի: Կեսարիա Փիլիպպեի միջավայրում Քրիստոսը սկսեց բացահայտել, «որ ինքը պետք է գնա Երուսաղեմ, և շատ բաներ չարչարվի ձերերից, քահանայապետներից և դպիրներից, և սպանվի, և երրորդ օրը հարություն առնի»:

Աշակերտների հիասթափությունը, երբ այդ իրադարձությունները փաստորեն իրականացան խաչի վրա, այն պատմությունն է, որ Քույր Ուայթն օգտագործում է՝ պատկերավոր ներկայացնելու 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի հիասթափությունը, ինչպես նաև Կարմիր ծովն անցնելիս եբրայեցիների հիասթափությունը, երբ փարավոնի բանակը սեղմում էր նրանց հետևից, իսկ ծովի ջրերը նրանց առջև էին: Այդ բոլոր վկաները մատնանշում են շուտով գալու կիրականօրյա օրենքը, և Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասներեքից տասնհինգ համարների հայտնությունը ներկայացնում է այն իրադարձությունների վկայությունը, որոնք տանում են դեպի այդ կիրականօրյա օրենքը: Այդպիսով դրանք նաև ներկայացնում են «Դանիելի

մարգարեության վերջին օրերին վերաբերող մասը»:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Տիպերի և դրանց հակաստիպերի զգուշավոր ուսումնասիրությունը հանգեցրեց այն դիտարկմանը, որ Քրիստոսի խաչելությունը տեղի ունեցավ հենց այն օրը, որը Իսրայելին տրված տարեկան արարողությունների շրջապատւոյտում այն օրն էր, երբ մորթվում էր Զատիկի գառը: Մի թե՛ Քավության Օրում նախատիպված սրբարանի մաքրագործումը, որ ընկնում էր յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրը, նույնպես տեղի չէր ունենա հենց այն օրը տարվա մեջ, որ նշվում էր նախատիպում: (տես *The Great Controversy*, 399): Սա, ժամանակի ճշմարիտ մովսիսական հաշվարկի համաձայն, կլինէր հոկտեմբերի 22-ը: 1844 թվականի օգոստոսի սկզբին, Նյու Հեմփշիր նահանգի Էքզեթեր քաղաքում կայացած ճամբարային ժողովում, այս տեսակետը ներկայացվեց, և այն ընդունվեց որպես 2300 օրերի մարգարեության կատարման թվական: Մատթեոս 25.1–13-ում տաս կույսերի առակը ձեռք բերեց առանձնահատուկ նշանակություն՝ փեսայի ուշանալը, ամուսնությունը սպասողների սպասումն ու ննջելը, կեսգիշերի աղաղակը, դռան փակվելը և այլն: Այն լուրը, թե Քրիստոսը գալու էր հոկտեմբերի 22-ին, հայտնի դարձավ որպես «կեսգիշերի աղաղակ»: ««Կեսգիշերի աղաղակը»,— գրել է Էլեն Ուայթը,— «հռչակվեց հազարավոր հավատացյալների կողմից»: Նա ավելացրեց.»

«[յոթերորդ ամսվա] շարժումը մակընթացային ալիքի պես տարածվեց ողջ երկրով մեկ: Քաղաքից քաղաք, գյուղից գյուղ, և մինչև հեռավոր գավառական վայրեր այն հասավ, մինչև Աստծու սպասող ժողովուրդը լիովին արթնացավ:—Մեծ պայքարը, 400»

«Այն արագությունը, որով լուրը տարածվեց, նկարագրվում է Լ. Է. Ֆրումի կողմից մեջբերված հեղինակների կողմից.

«Բեյթսը վկայեց, որ Էքսեթերի լուրը «ասես սավառնում էր քամու թևերի վրա»: Տղամարդիկ և կանայք շտապում էին երկաթուղով և ջրային ճանապարհով, դիվիժանսով և ձիերով՝ իրենց հետ տանելով գրքերի ու թերթերի կապոցներ և տարածելով դրանք «այնքան առատ, որքան աշնան տերևները»: Ուայթն ասաց. «Մեր առջև դրված գործն այն էր, որ սավառնենք այդ ընդարձակ դաշտի ամեն մի մասը, հնչեցնենք ահագնազը և արթնացնենք նիրհողներին»: Իսկ Ուելքումը հավելում է, որ շարժումը բռնկվեց ինչպես ամբարտակից արձակված ջրերը: Հասունացած հացահատիկի արտերը մնացին կանգուն՝ չհնձված, և լրիվ աճած կարտոֆիլը մնաց հողի մեջ՝ չփորված: Տիրոջ գալուստը մոտ էր: Այժմ ժամանակ չկար այդպիսի երկրային բաների համար:—*The Prophetic Faith of Our Fathers*, Vol. IV, p. 816.»

«Որպես այդ շարժման ականատես և մասնակից՝ Էլեն Ուայթը նկարագրեց արագորեն թափ առնող գործի բնույթը.»

«Հավատացյալները տեսան, որ իրենց կասկածն ու տարակուսանքը վերացան, և հույսն ու արիությունը կենդանացրին նրանց սրտերը: Գործը զերծ էր այն ծայրահեղություններից, որոնք միշտ ի հայտ են գալիս, երբ կա մարդկային

գրգռվածություն՝ առանց Աստծու խոսքի և Հոգու զսպող ազդեցության: ... Այն կրում էր այն առանձնահատկությունները, որոնք բոլոր դարերում նշանավորում են Աստծու գործը: Քիչ էր հափշտակված բերկրանքը, այլ ավելի շուտ՝ սրտի խորը քննություն, մեղքի խոստովանություն և աշխարհից հրաժարում: Տիրոջը հանդիպելուն պատրաստվելը տառապագին հոգիների բեռն էր: ...»

«Առաքյալների օրերից ի վեր եղած բոլոր մեծ կրոնական շարժումներից և ոչ մեկը մարդկային անկատարությունից և Սատանայի նենգություններից այնքան ազատ չի եղել, որքան 1844 թվականի աշնան շարժումը: Նույնիսկ այժմ, շատ տարիների անցնելուց հետո [1888], բոլոր նրանք, ովքեր մասնակցել են այդ շարժմանը և անսասան մնացել ճշմարտության հենքի վրա, դեռևս զգում են այդ օրհնյալ գործի սուրբ ազդեցությունը և վկայում են, որ այն Աստծուց էր:—Նույն տեղում, 400, 401»

«Չնայած այն փաստերին, որ մի շարժում տարածվում էր ողջ երկրով մեկ և հազարավորներին ներգրավում էր Երկրորդ Գալստյան համայնակցության մեջ, և տարբեր եկեղեցիներից շուրջ երկու հարյուր սպասավորներ միավորվել էին պատգամը տարածելու համար, [St' u C. M. Maxwell, Tell it to the world, էջեր 19, 20:] բողոքական եկեղեցիներն ընդհանրապես արհամարհեցին այն և իրենց տրամադրության տակ եղած բոլոր միջոցներն օգտագործեցին՝ կանխելու համար Քրիստոսի շուտափույթ գալստյան հանդեպ հավատքի տարածումը: Ոչ ոք չէր համարձակվում եկեղեցական ծառայության ընթացքում հիշատակել Հիսուսի շուտափույթ գալստյան հույսը, սակայն այդ իրադարձությանը սպասողների համար բոլորովին այլ էր դրությունը»:

«Էլեն Ուայթը նկարագրեց, թե ինչպիսին էր դա. »

«Ամեն մի պահ ինձ թանկագին և առավելագույն կարևորության էր թվում: Ես զգում էի, որ մենք գործում էինք հավիտենության համար, և որ անփույթներն ու անհետաքրքիրները գտնվում էին ամենամեծ վտանգի մեջ: Իմ հավատքը անամպ էր, և ես ինձ էի յուրացնում Հիսուսի թանկագին խոստումները...»

«Սրտերի ջանադիր քննությամբ և խոնարհ խոստովանությամբ մենք աղոթքով մոտեցանք սպասման ժամանակին: Ամեն առավոտ զգում էինք, որ մեր առաջին գործն է հավաստիանալ, թե մեր կյանքերը ճիշտ են Աստծո առջև: Մենք գիտակցում էինք, որ եթե սրբության մեջ առաջ չէինք ընթանում, անշուշտ հետ էինք գնալու: Մեր փոխադարձ հետաքրքրությունն աճեց. մենք շատ էինք աղոթում միմյանց հետ և միմյանց համար:»

«Մենք հավաքվում էինք այգիներում ու պուրակներում՝ Աստծո հետ հաղորդակցվելու և Նրան մեր աղաչանքները բարձրացնելու համար՝ Նրա ներկայությունը առավել հստակ զգալով, երբ շրջապատված էինք Նրա բնական գործերով: Փրկության ուրախությունները մեզ համար ավելի անհրաժեշտ էին, քան մեր կերակուրն ու խմիչքը: Եթե ամպերը մթագնում էին մեր միտքը, չէինք համարձակվում հանգստանալ կամ քնել, մինչև դրանք չցրվեին Տիրոջ կողմից ընդունված լինելու գիտակցությամբ:—Life Sketches of James White and Ellen G. White (1880), 188, 189»: Arthur White, The Ellen White Biography, volume 1, 51, 52.